

พระดำริของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
ถึงบรรดาสัตบุรุษแห่งสังฆมณฑลโรม
ณ หอประชุมเปาโลที่ 6
วันเสาร์ที่ 18 กันยายน ค.ศ. 2021

พี่น้องที่รักทั้งหลาย

อย่างที่ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า เรากำลังจะเริ่มกระบวนการประชุมซินอด ซึ่งเป็นการเดินทางที่พระศาสนจักรทั้งหมดจะพิจารณาไตร่ตรองในหัวข้อ มุ่งสู่พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน : ความเป็นเอกภาพ การมีส่วนร่วม และพันธกิจ ซึ่งเป็นเสาหลักสามต้น โดยมีการวางแผนสามขั้นตอน การประชุมนี้จะเกิดขึ้นในระหว่างเดือนตุลาคม ค.ศ. 2021 ถึงเดือนตุลาคม ค.ศ. 2023 กระบวนการนี้ถือเป็นการฝึกปฏิบัติการรับฟังซึ่งกันและกัน ข้าพเจ้าต้องการเน้นเรื่องนี้ว่าเป็นการฝึกปฏิบัติการรับฟังซึ่งกันและกัน ซึ่งดำเนินไปในทุกระดับของพระศาสนจักร และเกี่ยวข้องกับประชากรทั้งปวงของพระเจ้า ทั้งพระคาร์ดินัล พระสังฆราชผู้ช่วย พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาส ที่ต้องรับฟังซึ่งกันและกัน และหลังจากนั้นก็รับฟังคนอื่น ๆ ทุกคน การฟังคือการพูดและรับฟัง มิใช่เป็นการรวบรวมความคิดเห็น มิใช่การสำรวจ แต่เป็นการฟังพระจิตเจ้า ดังที่เราอ่านในหนังสือวิวรณ์ว่า “ผู้มีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระจิตเจ้าตรัสแก่พระศาสนจักร” (วิว 2:7) การมีหูและการฟัง จึงเป็นสิ่งแรกที่เราต้องกระทำ เพื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เพื่อสัมผัสถึงการประทับอยู่ของพระองค์ และเพื่อเป็นพยานถึงการเสด็จผ่านของพระเจ้า และลมปราณแห่งชีวิตของพระองค์

สภาบิชอปคาทอลิกแห่งประเทศไทย
Catholic Bishops' Conference of Thailand

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน
เอกภาพ | มีส่วนร่วม | พันธกิจ

ด้วยเหตุนี้เอง ประกาศกเอลียาห์จึงตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความประหลาดใจเสมอ แม้ในหนทางที่เขาเดินผ่าน และตัวเขาเองรู้สึกว่ามี “ลมพัดแรงกล้า ผ่าภูเขาทำให้หินแตกออกเป็นเสี่ยงๆ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ประทับอยู่ในลมนั้น เมื่อลมหยุดก็เกิดแผ่นดินไหว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ประทับอยู่ในแผ่นดินไหว หลังจากแผ่นดินไหวก็เกิดไฟลุก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ประทับอยู่ในไฟนั้น หลังจากไฟก็มีเสียงกระซิบเบา ๆ เมื่อเอลียาห์ได้ยิน ก็เอาเสื้อคลุมปิดหน้าไว้” (1 พกษ 19:11-13)

นั่นคือวิธีที่พระเจ้าตรัสกับเรา เราจำเป็นต้องเปิดหูของเราเพื่อฟังเสียงกระซิบเบา ๆ นั้น สายลมอันอ่อนโยนของพระเจ้า ซึ่งบรรดาผู้รอบรู้ได้แปลว่า “เสียงกระซิบที่เจียบังัน” หรือ “เสียงเล็ก ๆ ที่สงบนิ่ง”

ขั้นตอนแรกของกระบวนการ (ตุลาคม 2021–เมษายน 2022) จะเกิดขึ้นในแต่ละสังฆมณฑล นี่เป็นเหตุผลที่ข้าพเจ้าเขียนแบ่งปันกับท่านในครั้งนี้ ในฐานะพระสังฆราชของท่าน เพราะเป็นสิ่งสำคัญมากที่สังฆมณฑลโรมจะต้องมุ่งมั่นในกระบวนการนี้ คงจะดูไม่ดี หากสังฆมณฑลของพระสันตะปาปาเองไม่มุ่งมั่นในเรื่องนี้ ไซ้แล้ว คงจะดูแย่สำหรับพระสันตะปาปา และสำหรับพวกท่านเองด้วย!

การประชุมซินอดไม่ใช่วาทหนึ่งในหนังสือคริสตศาสนจักรวิทยา และยิ่งไม่ใช่สมัยนิยมหรือสโลแกนที่จะโต้ตอบกันในการประชุมของเรา การประชุมซินอดคือการแสดงออกถึงธรรมชาติของพระศาสนจักร รูปแบบ วิถีทางและพันธกิจของพระศาสนจักร เราสามารถพูดเกี่ยวกับพระศาสนจักรได้ว่าเป็น “ซินอด”

โดยไม่ต้องลดค่าให้เหลือเป็นคำอธิบายหรือคำจำกัดความอื่นของพระศาสนจักร ข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นความคิดเห็นเรื่องเทววิทยา หรือแม้แต่เป็นความคิดของข้าพเจ้าเอง แต่มีพื้นฐานอยู่บนสิ่งที่ถือได้ว่าเป็น “คู่มือ” แรกและสำคัญที่สุดของคริสตศาสนจักรวิทยา คือหนังสือกิจการอัครสาวก

คำว่า “**ซินอด**” กล่าวโดยรวมหมายถึง “**การเดินทางไปด้วยกัน**” หนังสือกิจการเป็นเรื่องราวการเดินทางที่เริ่มต้นจากกรุงเยรูซาเล็ม ผ่านสะมาเรียและยูเดีย จากนั้นไปยังภูมิภาคซีเรีย เอเชียไมเนอร์ กรีซ และสิ้นสุดที่กรุงโรม เป็นการเดินทางที่เผยให้เห็นว่าพระวาจาของพระเจ้า และผู้คนที่เอาใจใส่และเชื่อในพระวาจานั้นเดินทางไปด้วยกันอย่างไร พระวาจาของพระเจ้าเดินทางไปกับเรา ทุกคนมีบทบาทในการเล่น ไม่มีใครเป็นเพียงตัวประกอบ สิ่งสำคัญคือทุกคนมีส่วนร่วม พระสันตะปาปา พระคาร์ดินัล และพระสังฆราชผู้ช่วย ไม่ได้สำคัญไปกว่าคนอื่น ไม่ใช่เลย เราทุกคนล้วนมีบทบาทที่ต้องเล่น และไม่มีใครถูกมองว่าเป็นเพียงตัวประกอบ ในสมัยนั้น ศาสนบริกรถูกมองอย่างชัดเจนว่าเป็นรูปแบบการบริการรับใช้ เป็นอำนาจที่ได้มาจากทั้งการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าและเสียงของผู้คนอย่างที่ยแยกออกจากกันไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึง ทำให้ผู้รับหน้าที่นี้มีความอ่อนน้อมถ่อมตน รับใช้ผู้ต่ำต้อยด้วยความเชื่อและความรัก ทว่าเรื่องราวการเดินทางนั้น มิได้เป็นเพียงเรื่องทางภูมิศาสตร์เท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องราวที่มีความกระวนกระวายภายในอย่างต่อเนื่อง (a constant inner restlessness) นี้เป็นเรื่องสำคัญ หากคริสตชนไม่รู้สึกลึกลับถึงความกระวนกระวายภายในอย่างลึกซึ้งแล้ว ย่อมแสดงว่ามีบางอย่างขาดหายไป ความกระวนกระวายภายในนั้นเกิดจากความเชื่อที่กระตุ้นให้เราพิจารณาว่าควรกระทำสิ่งใดดีที่สุด และจะต้องรักษาหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งใด ประวัติศาสตร์สอนเราว่า ไม่เป็นเรื่องดีสำหรับพระศาสนจักรที่จะอยู่นิ่ง ๆ (เทียบ ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร Evangelii Gaudium, 23) การเคลื่อนไหวเป็นผลของการเชื่อฟังพระจิตเจ้า ผู้ทรงชี้นำประวัติศาสตร์นี้ ซึ่งทุกคนล้วนมีบทบาท ทุกคนล้วนกระวนกระวายและไม่เคยหยุดนิ่ง

เปโตรและเปาโลมิใช่เป็นเพียงบุคคลสองคนที่มีบุคลิกเป็นของตัวเอง ท่านแสดงถึงวิสัยทัศน์สองลักษณะที่มีขอบเขตกว้างไกลมาก ท่านสามารถประเมินสิ่งต่าง ๆ ในแง่ของเหตุการณ์ เป็นพยานถึงแรงกระตุ้นที่ทำให้ท่านหยุดและคิด เป็นอีกสำนวนหนึ่งที่เราควรจดจำไว้คือ หยุดและคิด เป็นแรงกระตุ้นที่ผลักดันให้ท่านมีความกล้าหาญ ตั้งคำถาม เปลี่ยนแปลงความคิด รวมทั้งทำผิดพลาดได้ และเรียนรู้จากความผิดพลาดเหล่านั้น แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือมีความหวังแม้จะประสบความยากลำบาก พวกท่านเป็นสานุศิษย์ของพระจิตเจ้า ซึ่งชี้ให้เห็นภูมิศาสตร์แห่งความรอด ทั้งการเปิดประตูและหน้าต่าง การฟังกำแพง การหักโง่ตรวน และการเปิดพรมแดน นี้อาจหมายถึงการออกเดินทาง การเปลี่ยนเส้นทาง การละทิ้งความคิดบางอย่างที่รั้งเราไว้ และขัดขวางไม่ให้เราออกเดินทาง และก้าวเดินไปด้วยกัน

เรามองเห็นพระจิตเจ้าทรงนำเปโตรไปยังบ้านของโครเนลิอัส นายร้อยคนต่างศาสนา แม้ว่าเปโตรจะรู้สึกไม่สบายใจก็ตาม อย่าลืมว่าเปโตรได้รับนิมิตที่รบกวนท่าน ในนิมิตนั้น ท่านได้รับคำสั่งให้รับประทานสิ่งที่ท่านคิดว่าไม่บริสุทธิ์ ท่านรู้สึกกังวลใจ ทั้งที่มั่นใจว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้วนั้น จะไม่ถือว่าเป็นมลทินอีกต่อไป ขณะที่ท่านพยายามเข้าใจถึงความสำคัญของนิมิตนี้ บุรุษบางคนทีโครเนลิอัสส่งมาก็เดินทางมาถึง โครเนลิอัสเองก็ได้รับนิมิตและสารเช่นกัน เขาเป็นข้าราชการชาวโรมันที่เคร่งศาสนา และมีน้ำใจต่อศาสนายิว แต่ก็ไม่มากพอที่จะกลายเป็นชาวยิวหรือคริสตชนได้อย่างสมบูรณ์ เขาคงจะไม่ผ่าน “สำนักงานศุลกากร” ทางศาสนาได้ โครเนลิอัสเป็นคนต่างศาสนา แต่เขาได้รับการบอกเล่าว่าพระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของเขา และให้เขาส่งคนไปขอให้เปโตรมาที่บ้านของเขา ณ จุดนี้ ด้วยเหตุที่เปโตรสงสัยไม่มั่นใจ และโครเนลิอัสก็ไม่แน่ใจและสับสน พระจิตเจ้าจึงเอาชนะการต่อต้านของเปโตร และเปิดบทใหม่ของประวัติศาสตร์ธรรมทูต นี่คือนิยามที่พระเจ้าทรงทำงาน ในการพบกันระหว่างบุรุษสองคน เราได้ยีนวลีที่งดงามที่สุดของศาสนาคริสต์ โครเนลิอัสพบเปโตรและก้มลงแทบเท้าของท่าน แต่เปโตรพุงเขาให้ลุกขึ้น และบอกเขาว่า “ลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนท่าน” (กจ 10:26) เราทุกคนสามารถพูดได้เหมือนกันว่า “ผมเป็นบุรุษ ฉันเป็นสตรี เราทุกคนเป็นมนุษย์” นี่คือนิยามที่เราควรพูด พระเจ้าสั่งเราด้วย เราทุกคนควรพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน”

ตัวบทยังบอกด้วยว่าเปโตรสนทนากับโครเนลิอัส (เทียบ ข้อ 27) ศาสนาคริสต์ควรมีลักษณะเป็นมนุษย์และเข้าถึงได้เสมอ โดยปรับความแตกต่างและระยะทางให้สัมพันธ์กัน เปลี่ยนเป็นความคุ้นเคยและความใกล้ชิด อันที่จริงความเจ็บป่วยประการหนึ่งของพระศาสนจักร ก็คือพฤติกรรมนอกกลุ่มนอกทาง คือลัทธิบรรพชิตนิยม (Clericalism) ที่แยกพระสงฆ์และพระสังฆราชออกจากผู้คน ทำให้พวกเขาเป็นเหมือนเจ้าหน้าที่ ไม่ใช่ผู้อภิบาล นักบุญเปาโลที่ 6 มักยกคำกล่าวของเทอเรนซ์ที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าไม่ถือว่าเป็นมนุษย์คนใดแปลกแยกจากข้าพเจ้า” การพบปะระหว่างเปโตรกับโครเนลิอัสได้ช่วยแก้ปัญหานี้ ทำให้เกิดการตัดสินใจที่จะสั่งสอนคนต่างศาสนาโดยตรง ด้วยความเชื่อมั่นในสิ่งที่เปโตรกล่าวว่า “พระเจ้าไม่ทรงล่าเอียง” (กจ 10:34) ไม่มีการเลือกปฏิบัติในพระนามของพระเจ้า และการเลือกปฏิบัติก็เป็นบาปในหมู่พวกเราเช่นกัน เมื่อใดก็ตามที่เราเริ่มพูดว่า “เราเป็นผู้บริสุทธิ์ เราเป็นผู้ได้รับเลือก เราเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการนี้ที่รู้ทุกสิ่ง เราเป็น...” ไม่ใช่เลย! เราเป็นพระศาสนจักร เป็นเราทั้งหมดทุกคนร่วมกัน

ท่านคงเข้าใจแล้ว เราไม่สามารถเข้าใจความหมายของการเป็น “คาทอลิก” ได้ โดยไม่คิดถึงพื้นที่กว้างใหญ่ที่เปิดต้อนรับ การเป็นพระศาสนจักรคือหนทางที่จะเข้าสู่อ้อมพระกรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เมื่อกลับไปดูกิจการของอัครสาวก เราเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดระเบียบจำนวนคริสตชนที่เพิ่มขึ้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับคนยากจน บางคนบอกว่าแม่ข่ายของพวกเขาถูกทอดทิ้ง

วิธีแก้ปัญหาที่พวกเขาคิด คือการรวบรวมบรรดาสาธุศิษย์และพิจารณาร่วมกันว่าจะแต่งตั้งบุรุษเจ็ดคนให้ทำงานเต็มเวลาเพื่อบริการรับใช้และเพื่อไปแจกอาหาร (กจ 6: 1-7) ด้วยวิธีนี้ แม้ในงานรับใช้พระศาสนจักรก็**ก้าวหน้าและเดินทางไปด้วยกัน** เป็น “ซินอด” ที่มีการพิเคราะห์แยกแยะในบรรดาความต้องการที่สัมผัสได้ และความเป็นจริงของชีวิต ด้วยอำนาจของพระจิตเจ้า เพราะพระจิตเจ้าทรงเป็น “**ผู้แสดงนำ**” ที่ยิ่งใหญ่ ในชีวิตของพระศาสนจักรเสมอ

นอกจากนี้ ยังมีการปะทะระหว่างวิสัยทัศน์และความคาดหวังที่แตกต่างกัน เราจึงไม่ต้องกลัวว่าเมื่อเกิดเรื่องแบบเดียวกันในปัจจุบัน เราจะมาได้เพียงกันอย่างนั้นหรือ! ข้อโต้แย้งถือเป็นสัญญาณของความเชื่อฟังและการเปิดกว้างต่อพระจิตเจ้า ความขัดแย้งที่ร้ายแรงอาจเกิดขึ้นได้ เช่นเดียวกับประเด็นเรื่องการเข้าสู่หน้สำหรับคนต่างศาสนาที่กลับใจ ซึ่งยุติลงด้วยการพิจารณาของสภาที่เรียกว่าสภาแห่งเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นสภาแรก ทุกวันนี้ก็เช่นกัน เรามีวิธีมองสิ่งต่าง ๆ อย่างเข้มงวดจริงจัง ซึ่งเป็นวิธีที่จำกัดความพากเพียรอดทน (makrothymía) ของพระเจ้า ที่ทรงมองสิ่งต่าง ๆ อย่างลึกซึ้ง กว้างขวางและมองการณ์ไกล พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นแต่ไกล พระองค์ไม่ทรงรีบร้อน ความเข้มงวดตายตัวเป็นพฤติกรรมผิดปกติอีกประการหนึ่ง เป็นบาปผิดต่อความพากเพียรอดทนของพระเจ้า เป็นบาปที่ขัดต่อความสูงส่งของพระเจ้า และในปัจจุบันก็เช่นกัน

ดังนั้น เรื่องนี้จึงกลับมาอีก ผู้กลับใจบางคนจากศาสนายูดาห์ ในความเข้าใจของพวกเขาในพวกเขายืนยันว่าไม่มีความรอด หากไม่ยอมจำนนต่อกฎของโมเสส ด้วยความคิดนี้ พวกเขาจึงต่อต้านเปาโล ผู้ประกาศความรอดโดยตรงในพระนามของพระเยซูเจ้า การคัดค้านนี้จึงเป็นการประนีประนอมในการรับผู้กลับใจใหม่ เปาโลและบารนาบัสถูกส่งไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อไปหาบรรดาอัครสาวกและผู้อาวุโส ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะหาหรือปัญหาเรื่องนี้ พวกเขาถกเถียงกันยาว ในเรื่องการยอมรับเสรีภาพการกระทำของพระเจ้าว่า ไม่มีอุปสรรคใดที่จะขัดขวางมิให้พระองค์สัมผัสจิตใจของผู้คน ไม่ว่าจะมิถุนีหลังทางศีลธรรมหรือศาสนาใดก็ตาม สถานการณ์คลี่คลายลง เมื่อพวกเขายอมรับการพิสูจน์ว่า “**พระเจ้าทรงล่วงรู้จิตใจ**” เหมือนเป็น “**แพทย์โรคหัวใจ**” ที่เก่งกาจ พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างคนต่างศาสนาที่ได้รับความรอดพ้น เนื่องจาก “**พระองค์ประทานพระจิตเจ้าให้เขาเหมือนกับที่ประทานให้พวกเรา**” (กจ 15:8) ด้วยวิธีนี้ การแสดงความเคารพต่อความรู้สึกอ่อนไหวของทุกคนและการแสดงอารมณ์จึงสงบลง พวกเขาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของเปโตรและโครเนลิอัส อันที่จริง “**เอกสาร**” สุดท้ายนี้ นำเสนอพระจิตเจ้าเป็นตัวเอกในกระบวนการตัดสินใจ และสะท้อนถึงปรัชญาที่พระองค์ทรงสร้างแรงบันดาลใจได้เสมอ “**พระจิตเจ้าและพวกเรากลางที่จะไม่บังคับให้ท่านแบกภาระอื่นอีก**” (กจ 15:28)

“... และพวกเรา” ในซีนอดนี้ เราต้องการไปถึงจุดที่เราสามารถพูดได้ว่า “**พระจิตเจ้าและพวกเรา**” เพราะเมื่อพระจิตเจ้าทรงเป็นผู้นำ ท่านก็จะอยู่ท่ามกลางการเสวนาอย่างต่อเนื่อง และยังอยู่ในการเสวนากับพระจิตเจ้าด้วย จงจำคำพูดเหล่านี้ไว้ “**พระจิตเจ้าและพวกเรา**ที่จะไม่บังคับให้ท่านแบกภาระอื่นอีก” “**พระจิตเจ้าและพวกเรา**” นี้เป็นวิธีที่ท่านควรพยายามพูดคุยถึงสิ่งต่าง ๆ ในทุกขั้นตอนของกระบวนการซีนอดนี้ หากปราศจากพระจิตเจ้าแล้ว ก็จะกลายเป็นเหมือนสภาของสังฆมณฑล แต่ไม่ใช่การประชุมซีนอด เราไม่ได้จัดประชุมสภาสังฆมณฑลที่พิจารณาตรวจสอบปัญหานี้หรือคำถามนั้น แต่เป็นการเดินทางแห่งการรับฟังกันและกัน และฟังพระจิตเจ้า มีการอภิปรายโต้เถียงกัน ไข่ แต่เป็นการอภิปรายร่วมกับพระจิตเจ้า ซึ่งเป็นวิถีแห่งการอธิษฐานภาวนา

“**พระจิตเจ้าและพวกเรา**” อย่างไรก็ตาม ยังมีการประจัญที่ จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ในแบบของเราเอง อยู่เสมอ ใน “**คริสตศาสนจักรวิทยาแห่งการทดแทน**” (ecclesiology of substitution) ซึ่งมีหลายรูปแบบ ราวกับว่าเมื่อเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระเจ้าได้ทรงทิ้งความว่างเปล่าที่จำเป็นต้องเติมเต็ม และเราเองต้องเติมเต็มสิ่งนี้ ไม่ใช่เช่นนั้น พระเจ้าได้ทรงมอบพระจิตเจ้าไว้ให้เราแล้ว! พระดำรัสของพระเยซูเจ้าชัดเจนมาก “**และเราจะวอนขอพระบิดา แล้วพระองค์จะประทานผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่งให้ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป...เราจะไม่ทิ้งท่านทั้งหลายให้เป็นกำพว้า**” (ยน 14:16.18) ในการปฏิบัติตามพระสัญญา นี้ พระศาสนจักรเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ ดังที่เราอ่านใน Lumen Gentium 1 ว่า “**ในพระคริสตเจ้า พระศาสนจักรเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ เป็นเครื่องหมายและเครื่องมือของความเป็นหนึ่งเดียวในพระเจ้า และเอกภาพของมนุษยชาติทั้งหมด**” ประโยคนี้สะท้อนคำยืนยันของสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งขัดแย้งกับสิ่งที่จะมาแทนที่พระเจ้า และพยายามสร้างพระศาสนจักรบนพื้นฐานความเชื่อมั่นทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของพวกเขาเอง โดยบังคับให้ตั้งพรมแดนติดอาวุธ ตั้งด่านเก็บค่าผ่านทาง ซึ่งเป็นรูปแบบจิตวิญญาณที่ดูหมิ่น การที่พระเจ้าเข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตของเราแบบให้เปล่า เมื่อพระศาสนจักรเป็นประจักษ์พยานถึงความรักที่ปราศจากเงื่อนไขของพระเจ้าและการโอบกอดต้อนรับของพระองค์ ทั้งด้วยวาจาและการกระทำ พระศาสนจักรก็ได้แสดงออกถึงความเป็นคาทอลิกอย่างแท้จริง และถูกกระตุ้นทั้งจากภายในและภายนอก ให้ดำรงอยู่ในทุกเวลาและทุกหนแห่ง แรงกระตุ้นและความสามารถนั้นเป็นของประทานจากพระจิตเจ้า “**พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่าน และท่านจะรับอำนาจเพื่อจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียจนถึงสุดปลายแผ่นดิน**” (กจ 1:8) การรับพลังจากพระจิตเจ้าเพื่อเป็นประจักษ์พยานนั้นคือหนทางของเรา ในฐานะพระศาสนจักร และเราจะเป็นพระศาสนจักรได้ หากเราเดินบนหนทางนี้

การเป็นพระศาสนจักรแบบชินอด หมายถึงการเป็นพระศาสนจักรที่เป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ ตามพระสัญญาของพระคริสตเจ้าที่ว่าพระจิตเจ้าจะประทับอยู่กับเราตลอดเวลา เราแสดงให้เห็นได้ด้วยการเจริญเติบโตในความสัมพันธ์ของเรากับพระจิตเจ้า และโลกที่จะมาถึง ขอขอบพระคุณพระเจ้าที่เรามีความขัดแย้งอยู่เสมอ แต่เราต้องหาทางแก้ไข โดยการฟังพระเจ้าและวิธีที่พระองค์ตรัสท่ามกลางเรา โดยการอธิษฐานภาวนาและลืมนามองดูทุกสิ่งรอบตัวเรา โดยการดำเนินชีวิตที่ซื่อสัตย์ต่อข่าวดี โดยการแสวงหาคำตอบในการเผยแสดงของพระเจ้า ผ่านทางผู้จาริกแสวงบุญที่พากเพียรในการเดินทาง ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในกิจการของอัครสาวก สิ่งสำคัญคือวิธีที่จะเข้าใจและตีความ โดยผ่านการตีความของผู้จาริกแสวงบุญซึ่งมักเดินทางอยู่เสมอ เป็นการเดินทางที่เริ่มต้นหลังจากการประชุมสภาอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เช่นนั้น แต่เป็นการเดินทางที่เริ่มต้นด้วยอัครสาวกกลุ่มแรก และดำเนินต่อไปตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เมื่อใดที่พระศาสนจักรหยุดชะงัก ก็ไม่ใช่พระศาสนจักรอีกต่อไป แต่เป็นสมาคมที่เคร่งศาสนา เพราะซึ่งพระจิตเจ้าไว้ในกรงผู้จาริกแสวงบุญที่มีความสามารถพากเพียรในการเดินทางนั้น ได้เริ่มต้นขึ้นในกิจการของอัครสาวก มิฉะนั้นพระจิตเจ้าจะถูกดูหมิ่นดูแคลน อย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าวในโอกาสอื่น ๆ ว่ากุสตาฟ มาร์เชลอร์ เคยกล่าวไว้ว่า ความจงรักภักดีต่อธรรมประเพณีมิใช่เป็นเรื่องของการบูชาเถ่าถ่าน แต่เป็นการรักษาไฟให้ลุกโชน ขณะที่ท่านเริ่มต้นการเดินทาง ชินอดนี้ ข้าพเจ้าขอถามท่านว่าท่านมีแนวโน้มที่จะทำอะไรได้มากขึ้น ปกป้องเถ่าถ่านของพระศาสนจักรที่เป็นองค์กรหรือกลุ่มของท่าน หรือทำให้ไฟนั้นลุกโชน ท่านมีแนวโน้มมากขึ้นที่จะบูชาสิ่งที่ท่านหวงแหนและทำให้ท่านปิดตัวเองหรือไม่ **“ข้าพเจ้าเป็นของเปโตร ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล ข้าพเจ้าอยู่ในองค์กรนี้ ท่านอยู่ในองค์กรนั้น ข้าพเจ้าเป็นนักบวช ข้าพเจ้าเป็นพระสังฆราช”** หรือท่านรู้สึกที่ได้รับเรียกให้รักษาไฟของพระจิตเจ้าให้ลุกโชน มาร์เชลอร์เป็นนักแต่งเพลงที่ยอดเยี่ยม แต่คำพูดเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นอาจารย์สอนปรัชญาด้วย ธรรมนูญ Dei Verbum (ข้อ 8) อ้างถึงจดหมายถึงชาวฮีบรูที่บอกเราว่า **“พระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราโดยทางประกาศหลายวาระและหลายวิธี (ฮบ 1:1) พระองค์ทรงสนทนากับเจ้าสาวของพระบุตรที่รักของพระองค์อย่างไม่ขาดสาย”** นักบุญวินเซนต์แห่งเลรีนได้เปรียบเทียบการเจริญเติบโตของมนุษย์กับการพัฒนาธรรมประเพณีของพระศาสนจักร ซึ่งถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ท่านบอกเราว่าเราไม่สามารถรักษา **“สมบัติแห่งความเชื่อ”** (the deposit of faith) ไว้ได้ หากไม่ทำให้ก้าวหน้าขึ้นในลักษณะที่ **“มันคงเข้มแข็งขึ้นตามปี กว้างขวางขึ้นตามเวลา และกล่อมเกลางดงามขึ้นตามอายุ”** (Commonitorium primum, 23: ut annis consolidetur, dilatetur tempore, sublimetur aetate) การเดินทางของเราควรจะเป็นเช่นนี้ ในความเป็นจริง เทววิทยาก็เหมือนสายน้ำ หากไม่ไหลไปเรื่อย ๆ ก็จะแห้งและเน่าเสีย เหมือนพระศาสนจักรที่แน่นิ่ง ก็จะเริ่มเสื่อมสลาย

ท่านคงเห็นแล้วว่าธรรมประเพณีของเราเป็นเหมือนแป้งที่ฟูขึ้น เราสามารถมองเห็นการเจริญเติบโตและในการเจริญเติบโตนั้นก็คือการเป็นหนึ่งเดียวกัน **การเดินทางไปด้วยกัน** ทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกัน

อย่างแท้จริง ณ ที่นี้ก็เช่นกัน กิจการของอัครสาวกสามารถช่วยเราได้ โดยแสดงให้เห็นว่าความเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นไม่ได้ขจัดความแตกต่าง เป็นอัศจรรย์ของวันพระจิตเจ้าเสด็จลงมา ซึ่งภาษาต่าง ๆ ไม่เป็นอุปสรรค ด้วยการทำงานของพระจิตเจ้า **“เราแต่ละคนได้ยินเขาพูดภาษาท้องถิ่นของเรา”** (กจ 2:8) เรารู้สึกเหมือนอยู่บ้าน แตกต่างกันแต่ร่วมเดินทางเดียวกัน [ขอโทษที่พูดยาวไป แต่ชินอดเป็นเรื่องจริงจิง ดังนั้น เราจึงรู้สึกอิสระที่จะพูดยาวๆ...]

เพื่อกลับไปสู่กระบวนการชินอด ขั้นตอนของสังฆมณฑลมีความสำคัญมาก เนื่องจากเกี่ยวข้องกับ การรับฟังผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปทุกคน ซึ่งเป็นหัวข้อ *sensus fidei in credendo* ที่เป็นข้อความเชื่อที่ไม่ผิดพลาด มีการต่อต้านบางประการที่ต้องการก้าวข้ามภาพลักษณ์ของพระศาสนจักร ที่แบ่งออกเป็นผู้นำและผู้ตาม ผู้สอนและผู้ที่ได้รับการสอน เราลืมไปว่าพระเจ้าทรงโปรดลืมนว่าสิ่งต่าง ๆ ดังที่พระนางมารีย์ตรัสว่า **“พระองค์ทรงเหวี่ยงผู้ปกครองลงจากบัลลังก์ แต่ทรงยกผู้ต่ำต้อยขึ้น”** (ลก 1:52) การเดินทางร่วมกันมีแนวโน้มที่จะเป็นแนวอนมากกว่าแนวตั้ง พระศาสนจักรชินอดจะชำระขอบฟ้า ณ จุดที่พระคริสตเจ้าดวงอาทิตย์ของเราปรากฏขึ้น ในขณะที่เรากลับสร้างอนุสรณ์ฐานานุกรมปกคลุมไว้ ผู้เลี้ยงแกะเดินไปพร้อมกับประชากรของเขา เราซึ่งเป็นผู้อภิบาล เราเดินไปพร้อมกับประชากรของเรา บางครั้งอยู่ข้างหน้า บางครั้งอยู่ตรงกลาง บางครั้งอยู่ข้างหลัง ผู้เลี้ยงแกะที่ดีควรเดินไปในหนทางนี้ คืออยู่ข้างหน้าเพื่อนำทาง อยู่ตรงกลางเพื่อส่งเสริมและรักษากลิ่นของฝูงไว้ และอยู่ข้างหลัง เนื่องจากผู้คนมี **“ประสาทสัมผัสในการไต่กลิ่น”** ของตนเองเช่นกัน พวกเขามีจมูกสำหรับค้นหาเส้นทางใหม่ในการเดินทาง หรือเพื่อค้นหาเส้นทางเมื่อหลงทาง ข้าพเจ้าต้องการเน้นเรื่องนี้สำหรับพระสังฆราชและพระสงฆ์ของสังฆมณฑลด้วย ในกระบวนการชินอดนี้ พวกเขาควรถามว่า **“ข้าพเจ้าสามารถเดิน เคลื่อนไหว อยู่ข้างหน้า อยู่ระหว่าง และอยู่ข้างหลัง หรือว่าข้าพเจ้ายังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ของข้าพเจ้า พร้อมด้วยหมวกสังฆราชและไม่เท้ากางเขน”** ผู้เลี้ยงแกะยอมอยู่ท่ามกลางฝูงแกะ และยังเป็นผู้เลี้ยงที่คงอยู่ หาใช่ฝูงแกะ ฝูงแกะรู้ว่าเราเป็นผู้เลี้ยงแกะ ฝูงแกะยอมรู้ถึงความแตกต่าง ผู้เลี้ยงแกะอยู่ข้างหน้าเพื่อชี้ทาง อยู่ตรงกลางเพื่อสัมผัสถึงความรู้สึกของผู้คน และอยู่ข้างหลังเพื่อช่วยผู้พลัดหลง จงให้ผู้คนได้กลิ่นทุ่งหญ้าที่ดีที่สุดที่ค้นพบ

สามัญสำนึกของผู้ที่เชื่อ (*sensus fidei*) ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในศักดิ์ศรีของหน้าที่การประกาศพระวาจาของพระคริสตเจ้า (เทียบ *Lumen Gentium*, 34-35) เพื่อพวกเขาจะได้มองเห็นเส้นทางของชาวดีในยุคปัจจุบัน คือ **“การไต่กลิ่น”** ของแกะ แต่ขอให้เราระวังว่าในประวัติศาสตร์แห่งความรอด เราทุกคนล้วนเป็นแกะ และพระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะ ภาพลักษณ์ (ของแกะ) ช่วยให้เราเข้าใจมิติสองประการที่ส่งผลต่อ **“การไต่กลิ่น”** นี้ ประการแรกคือความเป็นปัจเจกและความเป็นหมู่คณะ เราเป็นแกะ แต่เราก็เป็นสมาชิกของฝูงแกะด้วย ซึ่งในกรณีนี้หมายถึงพระศาสนจักร ในช่วงวันเหล่านี้ ในทำวัตรบทธำาน

เราได้อ่านบทเทศน์ของนักบุญของออกัสติน เรื่องผู้อภิบาล ซึ่งท่านบอกเราว่า “เราเป็นแกะเมื่ออยู่กับท่าน และเราเป็นผู้เลี้ยงแกะสำหรับท่าน” (with you I am a sheep; for you I am a shepherd) สองแง่มุมนี้ ทั้งปัจเจกบุคคลและพระศาสนจักรนั้น แยกออกจากกันไม่ได้ คริสตชนจะไม่มีสามัญสำนึกของผู้ที่เชื่อได้เลย หากไม่มีส่วนร่วมในชีวิตของพระศาสนจักร ซึ่งมากกว่าการทำกิจกรรมคาทอลิก เหนือสิ่งอื่นใดคือ “ความรู้สึก” ที่หล่อเลี้ยงโดย “ความรู้สึกนึกคิดของพระคริสต์” (ฟป 2:5)

การฝึกปฏิบัติเรื่องสามัญสำนึกของผู้ที่เชื่อ มิใช่เป็นเพียงเรื่องการสื่อสารและการเปรียบเทียบความคิดเห็นของเราเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้หรือประเด็นนั้น หรือมุมมองด้านเดียวของคำสอน หรือระเบียบวินัยของพระศาสนจักร มิใช่เช่นนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือ การพูด ข้อความเชื่อ หรือคำสั่งทางระเบียบวินัย แนวคิดในการแยกแยะความแตกต่าง ระหว่างเสียงข้างมากกับเสียงข้างน้อยต้องไม่มีอำนาจเหนือกว่า นั่นคือสิ่งที่สภาทำ ก็ครั้งก็หนแล้วที่คน “ถูกปฏิเสธ” กลายเป็น “ศิลาห่มุม” (เทียบ สดด 118:22; มธ 21:42) ในขณะที่คน “อยู่ไกล” ได้เข้ามา “ใกล้” (อฟ 2:13) คนชายขอบ คนจน คนสิ้นหวัง ได้รับเลือกให้เป็นศิลาดีศีลธรรมของพระคริสต์ (เทียบ มธ 25:31-46) พระศาสนจักรก็เป็นเช่นนั้น และเมื่อใดก็ตามที่บางกลุ่มต้องการโดดเด่นมากขึ้น กลุ่มเหล่านั้นก็มักจบลงอย่างเลวร้าย แม้กระทั่งการปฏิเสธความรอดในลัทธินอกรีต เราอาจนึกถึงลัทธินอกรีตที่อ้างว่าจะนำพระศาสนจักรไปข้างหน้า เช่น ลัทธิ Pelagianism และ Jansenism ลัทธินอกรีตเหล่านี้ล้วนจบลงไม่ดี ลัทธิไญยนิยม (Gnosticism) และ Pelagianism เป็นการประจัญต่อเนื้อสำหรับพระ ศาสนจักร เราอาจมีความกังวลอย่างถูกต้องเกี่ยวกับศักดิ์ศรีการเฉลิมฉลองทางพิธีกรรมของเรา แต่เราอาจจบลงด้วยเพียงแค่ความพึงพอใจ นักบุญยอห์น คริสซอสโตม เตือนเราว่า “ท่านต้องการให้เกียรติพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ จงอย่าดูถูกดูหมิ่นอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย นั่นคือ คนยากจนที่ขาดเสื้อผ้าปกปิดตนเอง อย่าให้เกียรติพระองค์แคในวัดด้วยอาภรณ์ที่หรูหรา ในขณะที่ข้างนอก ท่านทอดทิ้งพระองค์” เมื่อพระองค์ทรงทุกข์ทรมานจากความหนาวเย็นและเปลือยเปล่า ผู้ที่กล่าวว่า “นี่คือกายของเรา” ยืนยันความจริงด้วยวาจาว่า “ท่านเห็นเราหิว แต่ไม่ได้ให้อาหารเรา” และ “เมื่อใดที่เจ้าไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้แก่ผู้ต่ำต้อยคนใดคนหนึ่ง ท่านก็ไม่ได้ทำสิ่งนั้นกับเรา” (บทเทศน์พระวรสารของนักบุญมัทธิว 50, 3) พวกเขาอาจพูดกับข้าพเจ้าว่า “คุณพ่อ ท่านหมายความว่าอย่างไร คนจน คนขอทาน เด็กติดยา คนเหล่านั้นที่สังคมทอดทิ้ง เป็นส่วนหนึ่งของ ซีนอดด้วยหรือ”

ใช่แล้ว เพื่อนรัก ไม่ใช่ข้าพเจ้าที่กล่าวเช่นนี้ แต่เป็นพระเจ้า พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักรด้วยเช่นกัน และท่านจะไม่ได้เฉลิมฉลองอย่างถูกต้อง เว้นแต่ท่านจะทำให้พวกเขาเป็นส่วนหนึ่ง (ในทางที่กำหนดไว้แล้ว) หรือใช้เวลาอยู่กับพวกเขา ไม่เพียงแต่รับฟังสิ่งที่พวกเขาพูด แต่ยังรู้สึกในสิ่งที่พวกเขารู้สึก ฟังพวกเขาแม้ว่าเขาอาจดูหมิ่นท่าน การประชุมซีนอดมีไว้สำหรับทุกคนและหมายรวมถึงทุกคน ซีนอดนี้

ยังอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาของเรา ปัญหาที่ข้าพเจ้ามีในฐานะพระสังฆราชของท่าน ปัญหาของพระสังฆราชผู้ช่วย ปัญหาของพระสงฆ์และฆราวาส ปัญหาของกลุ่มและองค์กร มีปัญหามากมาย! เราไม่อาจจัดการกับปัญหาของเราเองได้ เว้นแต่เราจะรวม **“คนที่มีปัญหา”** ของสังคมไว้ด้วย สิ่งสำคัญคือเราต้องยอมให้ปัญหาของเราปรากฏออกมาในการเสวนา โดยไม่พยายามซ่อนเร้นหรือหาเหตุผล ออย่างกล้วยเลย!

เราควรรู้สึกที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของประชากรที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งได้รับพระสัญญาของพระเจ้า พระสัญญาเหล่านั้นพูดถึงอนาคตที่ทุกคนได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับทุกคน (เทียบ อสย 25:6) ในที่นี้ ข้าพเจ้าสังเกตว่าแม้แต่ความหมาย **“ประชากรของพระเจ้า”** ก็สามารถตีความในทางที่เข้มงวดและแบ่งแยก ในแง่ของความพิเศษเฉพาะตัวและอภิสิทธิ์ นั่นคือกรณีความหมายของ **“การเลือก”** อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งบรรดาประกาศกต้องแก้ไข โดยแสดงให้เห็นว่าควรเข้าใจให้ถูกต้องอย่างไร การเป็นประชากรของพระเจ้าไม่ใช่สิทธิพิเศษ แต่เป็นพระพรที่เราได้รับ ไม่ใช่เพื่อตัวเราเองแต่เพื่อทุกคน เป็นพระพรที่เราได้รับ มีไว้เพื่อมอบคืนให้ นั่นคือความหมายของกระแสเรียก ซึ่งเป็นพระพรที่เราได้รับเพื่อผู้อื่น สำหรับทุกคน พระพรที่เป็นความรับผิดชอบ คือความรับผิดชอบในการเป็นพยานด้วยการกระทำของเรา ไม่ใช่แค่คำพูดของเรา เป็นพยานในกิจการอัศจรรย์ของพระเจ้า ซึ่งครั้งหนึ่งได้ช่วยให้ผู้คนรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของพระองค์และเพื่อรับความรอดของพระองค์ การเลือกเป็นพระพร คำถามคือ หากข้าพเจ้าเป็นคริสตชน หากข้าพเจ้าเชื่อในพระคริสตเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบพระพรนั้นแก่ผู้อื่นได้อย่างไร ประวัติศาสตร์และมนุษยชาติทั้งหมดได้รับพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้มวลมนุษย์ได้รอด โดยผ่านการบังเกิดมาของพระบุตรของพระองค์ เพื่อที่ชายหญิงทุกคนจะได้เป็นบุตรธิดาและเป็นพี่น้องในบรรดาพวกเขา โดยมีพระศาสนจักรเป็นคนกลาง นั่นคือหนทางแห่งการคืนดีระหว่างพระเจ้าและมนุษยชาติ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของครอบครัวมนุษย์ ซึ่งพระศาสนจักรเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือ (เทียบ Lumen Gentium, 1) ในช่วงก่อนสังคายนาวาติกันครั้งที่สอง อาศัยการศึกษาของบรรดาอัยกาของพระศาสนจักร ทำให้เราได้ตระหนักอีกครั้งว่าประชากรของเจ้ามุ่งสู่การมาถึงของพระอาณาจักร สู่ความเป็นหนึ่งเดียวของครอบครัวมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างและทรงรัก ตามที่เราได้ทราบและมีประสบการณ์กับพระศาสนจักร ในการสืบทอดตำแหน่งอัครสาวก พระศาสนจักรควรตระหนักถึงความสัมพันธ์ในการเลือกอันศักดิ์สิทธิ์ในระดับสากลนี้ และดำเนินพันธกิจของพระศาสนจักรในแสงสว่าง ด้วยจิตตารมณ์เดียวกันนี้ ข้าพเจ้าจึงเขียนสมณสาส์นทุกคนเป็นพี่น้องกัน (Fratelli Tutti) ดังที่นักบุญเปาโลที่ 6 ตรัสว่า พระศาสนจักรเป็นครูของมนุษยชาติ และวันนี้ พระศาสนจักรมีเป้าหมายที่จะเป็นโรงเรียนแห่งภราดรภาพ

ทำไมข้าพเจ้าถึงพูดสิ่งเหล่านี้ เพราะในกระบวนการชินอด การฟังของเราต้องคำนึงถึงสามัญสำนึกของผู้ที่เชื่อ (sensus fidei) แต่จะต้องไม่ละเลย **“สัญชาตญาณ”** (intuitions) ทั้งหมดที่พบในจุดที่เรา

คาดหวังน้อยที่สุด คือ “ไพบินอย่างอิสระ” (freewheeling) ซึ่งสำคัญไม่น้อยกว่า พระจิตเจ้าในเสรีภาพของพระองค์นั้นไม่มีขอบเขตหรือต้องผ่านการสอบเข้า ถ้าวัดจะกลายเป็นบ้านของทุกคนในละแวกนั้น หากไพบินเป็นคลับพิเศษ ก็ได้โปรดเปิดประตูและหน้าต่างไว้ อย่าจำกัดตัวท่านเองอยู่เฉพาะคนที่มาวัดหรือคิดเหมือนท่าน พวกเขาอาจจะมีไม่เกิน 3, 4 หรือ 5 เปอร์เซนต์ ขอให้ทุกคนได้เข้ามา... หรือออกไปพบพวกเขา ให้พวกเขาถามท่าน ให้คำถามของพวกเขากลายเป็นคำถามของท่าน **การเดินทางไปด้วยกัน** คือการที่พระจิตเจ้าทรงนำท่าน จงวางใจในพระจิตเจ้า อย่ากลัวที่จะร่วมเสวนา และอาจถึงกับต้องผงะในสิ่งที่ท่านได้ยิน เพราะนี่คือการเสวนาแห่งความรอด

จงอย่าท้อถอย จงเตรียมพร้อมสำหรับความประหลาดใจ ในหนังสือกันดารวิถี (กตว 22:8) เราได้ยินเรื่องราวที่กลายมาเป็นประกาศกของพระเจ้า ชาวฮีบรูกำลังสิ้นสุดการเดินทางอันยาวนาน ซึ่งนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ พวกเขาเดินทางผ่านดินแดนของบาลาค กษัตริย์แห่งโมอับ และทำให้กษัตริย์รู้สึกตกใจกลัว กษัตริย์จึงบอก บาลาคัมผู้ทำนาย ให้หยุดพวกเขาโดยหวังว่าจะหลีกเลี่ยงสงคราม บาลาคัมซึ่งเป็นผู้เชื่อตามแบบของเขา ทูลถามพระเจ้าว่าต้องทำอะไร พระเจ้าตรัสบอกเขาว่าอย่าไปกับกษัตริย์ แต่เนื่องจากกษัตริย์ยืนยัน บาลาคัมจึงออกเดินทางซีลาไป เพื่อทำตามที่กษัตริย์ตรัส อย่างไรก็ตาม ลากได้หันเหออกจากหนทาง เพราะเห็นทูดสวรรค์ถือตาบที่ถูดจากฝัก แสดงว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นด้วย บาลาคัมจึงตั้งบังเหียนและทูปตีลา แต่ไม่สามารถกลับไปสู่หนทางได้ ในที่สุด ลากก็เปิดปากพูด ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของบทสนทนาที่เปิดตาของผู้ทำนาย และเปลี่ยนภารกิจการสาปแช่งและความตาย ให้กลายเป็นภารกิจแห่งพระพรและชีวิต

เรื่องนี้สอนให้เราวางใจว่า พระจิตเจ้าจะทรงทำให้พระสุรเสียงของพระองค์ได้ยินเสมอ แม้แต่ลากก็สามารถเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าได้ ซึ่งทำให้เราเปิดตาและเปลี่ยนเส้นทางของเราเมื่อเราหลงทางไป ถ้าลาทำได้ ผู้ที่ได้รับศีลล้างบาป นักบวช พระสังฆราช และพระสันตะปาปา จะทำได้มากขนาดไหน สิ่งที่เราต้องการมีแต่การพึ่งพาท้องพระจิตเจ้า ผู้ทรงใช้สรรพสิ่งสร้างทั้งหลายเพื่อตรัสกับเรา พระองค์เพียงขอให้เราทำความสะอาดหูของเรา เพื่อให้ได้ยินชัดเจนขึ้น

ข้าพเจ้ามาที่นี่ เพื่อสนับสนุนให้ท่านดำเนินการตามกระบวนการซินอดนี้อย่างจริงจัง และเพื่อบอกท่านว่าพระจิตเจ้าทรงต้องการท่าน ความจริงที่ว่าคือพระจิตเจ้าทรงต้องการเรา ขอให้เราฟังพระองค์ด้วยการรับฟังซึ่งกันและกัน ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลังหรือกีดกันเขา จะเป็นการดีสำหรับสังฆมณฑลแห่งโรม และสำหรับพระศาสนจักร ซึ่งไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นเพียงแค่การปฏิรูปโครงสร้าง (นั่นคือภาพลวงตาชัดๆ!) หรือโดยการให้คำแนะนำ เสนอการเข้าเฝ้าและการประชุม หรือการออกแนวทางและแผนงาน สิ่งเหล่านี้

ล้วนเป็นสิ่งดี แต่เป็นส่วนหนึ่งของอีกเรื่องคือการค้นพบใหม่อีกครั้งว่าเราเป็นประชากรที่ตั้งใจก้าวเดินไป
ด้วยกันกับผู้อื่นและกับมนุษยชาติทั้งหมด ผู้คนที่นี้ในกรุงโรมเป็นชุมชนที่มีความแตกต่างหลากหลาย เป็น
ชุมชนที่ไร้ธรรมดา ในความซับซ้อนทั้งหมดที่มี! อย่างไรก็ตาม เราต้องผ่านขึ้นไปให้มากกว่า 3 หรือ 4
เปอร์เซ็นต์ จากที่ใกล้ตัวเรามากที่สุด เพื่อขยายขอบเขตของเราและรับฟังผู้อื่น บางครั้งพวกเขาอาจดูหมิ่นหรือ
เพิกเฉยท่าน แต่เราต้องได้ยินสิ่งที่พวกเขาคิด โดยไม่ต้องพยายามยึดเยียดความกังวลห่วงใยของเรา จงปล่อยให้
พระเจ้าตรัสกับเรา

ในช่วงเวลาที่มีโรคระบาดเช่นนี้ พระเจ้าทรงกำลังนำพันธกิจของพระศาสนจักร ในฐานะศิลา
ศักดิ์สิทธิ์แห่งการใส่ใจดูแล โลกของเราส่งเสียงร้องและแสดงความเปราะบางให้เห็นว่าโลกของเรากำลัง
ต้องการการใส่ใจดูแล

จงมีกำลังใจแล้วไปต่อ! ขอขอบคุณ!